

Дър. вѣстникъ

Излиза всѣка седмица
приложението четири
дата въ годината

Годишната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заседно съ
приложението
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Единъ брой 5 стотинки

Анонментъ е годи-
шенъ и
всѣкога прѣплащанъ

Всичко, относяще се до
вѣстника се изпраща
до администрацията на
Църковенъ вѣстникъ
въ гр. София.

За обявления се плаща
за първи пътъ по 20 ст.
на редъ съ гармондъ,
за всѣко повторение по
15 ст.

Неплатени писма не се
приематъ. — ржкописи
за седмичното издание
не се возвращатъ

За знание

Подъто трае войната, „Църковенъ вѣстникъ“ ще излиза на четири страници два пжти въ седмицата, като ще държи четитъ въ течение на събитията по войната.

Администрацията, по-рѣшение на Св. Синодъ, ще изпраща отъ всѣки брой извѣстно число екземпляри на митрополитъ и намѣстничествата да ги разпрѣдѣлятъ между мѣстнитъ градски храмове да се продаватъ въ полза на мѣстнитъ бѣдни.

Цѣлата сума отъ продаванитъ вѣстници ще се внася подъ надлежна разписка на мѣстния комитетъ, който се грижи за поддръжката на бѣднитъ прѣзъ врѣме на войната.

Отъ Администрацията.

Свещенна вълна на подемъ.

Избухналиятъ на Балканитъ като изневидѣлица духъ на национално и нравствено самоотвержение, блѣсналата, като въ тъмнина, свѣткавица на рѣшителностъ, стремителностъ и възторженостъ за справедливото народно дѣло и за защита и въдворение на изоставенитъ или тъпкани нравствени цѣнности на човѣщината, разкритото твърдо упование въ тържеството на истината и правото и показаниятъ безграниченъ героизмъ — се слѣха и рукнаха като една свещенна и мощна вълна на националенъ и нравственъ подемъ, която прѣля границитъ на България и на Балканитъ и заля съ сила и увеличане засѣх-

вацитъ национални и нравствени полета на славянството, на Европа, на цѣлия почти цивилизованъ свѣтъ.

Тая вълна помита прѣди всичко въ отечеството ни, изглежда, тънkitъ слоеве на прахъ и нечистота, които бѣха навѣяни връзъ народната снага отъ противни, разяждащи вѣтрове. Тя помита теченията, които бѣха почнали да отслабятъ чувствата на любовъ и прѣданностъ къмъ родината, къмъ нравственитъ сили на индивида, народа и човѣчеството, и къмъ висшитъ религиозни прѣживѣвания и стремежи — и сжщата тая вълна изрови, дигна, скрѣпи и засили въ душитъ, въ народа свещенитъ пламъци на нѣжна обичъ къмъ отечеството, на любовъ и солидарностъ съ братскитъ народи, на нравствено самочувствие и твърдина и на религиозенъ подемъ и възторженостъ.

Прѣминала се тия сили и съ велемощието си извънъ нашитъ граници, тая свещенна вълна почна да помита всичко, което помита и у насъ, и да изравя и въздига величието и крѣпкостта на националния и нравственъ духъ, които изрови и въздигна и у насъ.

Руско-японската война всѣ доста надълбоко и въ руското общество и въ по-широкитъ славянски слоеве национално и славянско уние и отпадналостъ — и, вмѣсто да свѣтятъ и сгрѣватъ, като че ли само мъждѣяха въ народнитъ славянски души пламъцитъ на националца вѣра и възторженостъ и на рѣшителенъ творчески духъ. Издигна се у насъ и разля се по цѣлия славянски миръ свещенната вълна на подема — и мъжделящитъ пламъци въ рускитъ и славянски души свѣтнаха и загрѣха, както

като че у насъ. Издигнаха се душитъ, забиха сърдцата и у сѣверни и у западни славяни, слѣха се съ нашитъ, и нашето дѣло стана тѣхно, нашитъ устреми — съживиха и вѣвлѣкоха и тѣхнитъ. Славянскитъ души, славянскитъ мечти станаха едни, силни и свещенни — и днесъ цѣла Русия, почти всички западни и южни славяни живѣятъ съ мечтитъ и сърдцето, съ възторжеността и вѣрата, съ рѣшителността и саможертвенността, съ които заживѣхме и живѣемъ и ние. И не може да има никакво съмнѣние, че слѣдъ тая свещенна вълна на подемъ на националното и всеславянско чувство на славянитъ, за тѣхнитъ бждащи перспективи, за тѣхната историческа мисия въ свѣта — се откриватъ нови хоризонти, отпочва се една нова ера.

Вълната отиде още по-далечъ, тя се разля още по-нашироко и досѣгна много по-дълбоко. Тя прѣкрачи и славянския миръ, обхвана въобще човѣка и развълнува най-дълбоки или висши цѣнности на човѣшката душа. Тя почна, да разтрошава и стопява (като топлото течение — ледовѣтъ) принципитъ, че въ личния, народенъ и международенъ животъ има значение и мощъ само силата, грубия интересъ и егоизмъ. Тя взе да подига и отчаяни песимисти — и да ги вдѣхва съ теплоата на вѣрата и надеждата. Тя взе да събира и едини нравственото самочувствие. Тя занесе въ леденящитъ, хладни или унили души необорни, величави сийни доказателства за силата на доброто, на правото, на справедливостта, на любовта и на беззавѣтното самоотвержение за тѣхъ!

Не сж ли това и висшитъ цѣнности и на религията, и на хри-

стиянската култура? Не е ли то възходъ къмъ върховния? Източникъ на тоя висшъ животъ на човѣка?

Религиозниятъ и християнски ренесансъ въ културнитъ общества получава съ тая свещенна вълна най-здрава опора, най-силенъ тласкъ.

Да е благословена тая свещенна вълна на подемъ, — на подемъ на националното, всеславянско, всечовѣшко, нравствено и религиозно възраждане и въздигане!

Свещ. Д-ръ С. Цанковъ.

Австро-Унгария и Албания.

Австро-Унгария всѣкога е била противъ свободата на източнитъ християни. Въ 1878 г. тя първа се обяви противъ Санъ-стефанския договоръ. Въ Берлинския конгресъ тя съ Англия разпокъса българския народъ и зачеркна автономията, която се прѣдвиждаше за турскитъ европейски вилаети. Тя замѣни автономията съ султанската власт. Въ всички реформени проекти, които отъ 1902 г. насамъ се изработваха за вилаетитъ, Австро-Унгария скрупулно кастрѣше свободитъ и правата, които се прѣдвиждаха за християнитъ. Падарскитъ и мюрцшегскитъ реформи бѣха нейна творба, както и проекта за децентрализацията въ турската управа — послѣдния проектъ на Европа за реформи въ Турция.

Всѣкога, когато се е касаяло за свободата на християнитъ, Австро-Унгария е бързала да стѣснява тази свобода и да туря своята дипломатическа тояга въ колелата на събитията, които устремно се развиваха на Балканитъ и влачеха Турция къмъ пропастьта, къмъ която днесъ устремно лети и отъ която никоя сила не може да я избави.

Прѣзъ 1903 г., подиръ илинденското възстание въ Македония, когато македонцитъ съ самоотвержението си удивиха свѣта, Австро-Унгария не мръдна прѣстъ да подобри участъта на милиони християни на Балканитъ. За нея не съществувахе Македония, не съществуваха и християни. За нея имаше само Турция. Ползвана отъ мюрцшегскитъ реформи, тя пушна въ ходъ всичко да промѣни етничния ликъ на Македония. Въ лицето на Хилми паша, който сега

съ сълзи моли въ Виена да спасятъ столицата и халифата на Турция, тя намѣри свое достойно оржие. Ала правата кауза на балканскитъ народи излѣзе по-сипна: тя помете мюрцшегскитъ реформи и турския конституционенъ режимъ, който замѣни, по съвѣтъ отъ Виена, реформитъ. Тази права кауза стана знаме, подъ което се съюзиха балканскитъ държави, които съ побѣдитъ си днесъ я налагатъ на Турция и на Европа. Балканскитъ съюзни държави очистиха Балканитъ отъ турцитъ и избавиха Европа отъ страшния и главоломненъ източненъ въпросъ.

Когато всички велики сили посрѣщатъ съ симпатии дѣлото на съюзнитъ балкански държави, Австро-Унгария излиза отъ тѣхната срѣда съ нови прѣчки, излиза съ проектъ за автономия на Албания. Това сж послѣднитъ нейни опити. Съ тѣхъ гони не да спаси Турция, но да попрѣчи на бждния редъ и миръ на Балканитъ. Тя иска да създаде отъ албанцитъ, които до вчера заедно съ турцитъ колѣха християнитъ, па дори и днесъ ги колятъ, елементъ за нови размирия и кърви на Балканитъ. Въ Албания иска да запази миниатурна Турция въ Европа. Симптоматично.

Австро-Унгария, която не намѣри въ очитъ си сълза за Македония, синоветъ на която съ лудо самоотвержение гинатъ четвъртъ вѣкъ за свободата на всички християни, сега лѣе сълзи за Албания и я въздига въ автономна държава, като дори заплашва да смуги общия миръ, ако не се възприеме идеята ѝ. Какъ да се обясни това тѣй горещо застъпничество за народъ, който е безъ съзнание, безъ идея за автономия, безъ култура?

Обясненията даватъ шепата католици албанци, чрѣзъ които работятъ австрийскитъ агенти. По съвѣтитъ на послѣднитъ, албанцитъ готвятъ заявления, съ които ще искатъ отъ Европа да отдѣли албанцитъ и да даде автономия на Албания. Защо? За да се прѣдадатъ на миръ и на културна работа ли, или да продължатъ размирията и кървитъ на Балканитъ, защото това е най-удобно за нечий интереси ли?

Балканскитъ народи искатъ да се прѣдадатъ на миръ и културна работа. Тѣ искатъ да живѣятъ въ приятелство съ всички държави и най-първо съ Австро-Унгария. Тѣ ще забравятъ миналото съ грѣшкитъ. Тѣ искатъ да откриятъ ново листо, въ което да го почнатъ съ приятелството си и съ добритъ си чувства къмъ Австро-Унгария. . .

Д.

Д. Мишевъ.

Тя и Той.

(Разказъ)

Нѣма да кажа имената имъ: много е сж познати. Па и нѣма нужда да се знаятъ лицата. По добръ е да се знаятъ дѣлата.

Той бѣ писателъ. Тя бѣ негова жена. Живѣеше съ неговитъ идеали. Нищо по-сжпо за нея отъ неговото име, нищо по чисто отъ неговата душа, нищо и по-мило отъ неговитъ литературни творби.

Той ѝ отплащаше съ сжщитъ чувства. Обичаше я нѣжно. Тя му бѣше най-близкъ и искренъ почитателъ. Нейното сърдце бѣ нѣжно, нейниятъ литературенъ вкусъ тѣнъкъ, нейната критика цѣнна. Тя бѣ за него нѣжна, блага и съвършена душа. Първъ четець и критикъ на неговитъ творби бѣ тя. Възхитѣше ли се тя отъ негова книжовенъ трудъ, той вѣрваше въ достоинствата му. Ни единъ свой трудъ не печаташе, додѣто не чуеше вѣщата оцѣнка на своята другарка.

Бѣха бездѣтни и безъ близки роднини, но не живѣеха сами, уединено. Другаруваха съ героитъ на повѣститъ. Тѣ ги творѣха. Той имъ даваше ликоветъ и душата. Тя ги пѣкъ възпитаваше, съвършенствуваше. И двамата живѣеха съ героитъ, като съ свои познати, близки, роднини. Приказваха за тѣхъ, разговаряха за тѣхъ, повтаряха тѣхни обични изрази, чувствуваша ги около себе си, въ стаята си, на масата си. Бѣха членове на сѣмейството имъ.

Тя и той бѣха честити. Тѣхниятъ животъ течеше гладко. Никаква буря го не разклати. Никаква грапавина, никаква брѣчка, никакво мръщене въ него. Но този тѣхенъ идиличенъ животъ се промѣни на 20 септември! Както седѣха на масата, заприказваха за мобилизацията, за запаснитъ войници, за доброволцитъ, за България, за нейното бждеще, за самоотвержението, което налага великиятъ моментъ на синоветъ и! И двамата идеалисти и творци, тѣ сътвориха дивенъ доброволецъ. . . Пламнаха, очитъ имъ блеснаха. Лицата имъ озари възторгъ.

— Седни и нахвърляй фигурата на доброволеца, на войника, каза тя.

— Съ какво? пита той.

— Съ перо.

— Не, съ дѣла, съ чувства, съ подвизи, съ животъ.

И пламналь отъ творбата си, която носѣше въ душата си, той закричи нервно изъ стаята. Очитъ му се разтвориха широко. Погледѣтъ имъ

се устреми далеч... Като че съзерцаваха нѣщо неуловимо за обикновенно око. По лицето му излжкати тънка блга усмивка. Той мръдна дѣсната си вѣжда, сви клепки на очитѣ си, като да съзерцава нѣщо, доближи другарката си и, като я хвана за ръка и впи пламаслитѣ си очи въ нея, каза :

— Имамъ мисцитѣ, коститѣ, силата на войника, на доброволеца; остава да му вдѣхна душа. Имамъ и душа; остава да се прояви тя въ дѣла, не на книгата, но въ живата книга, въ бойното поле.

— Тъй? пита тя покъртена и развълнувана.

— Този войникъ ще го създамъ на бойното поле. . .

— Да, на бойното поле! повтори тя.

— Още утрѣ ще замина съ четата на Г... , ще летя съ нея и съ славата на България.

Той я изгледа нѣжно, умилително, като че чакаше прѣсжда за животъ или смъртъ.

— Разбрахъ, отговори тя и го прѣгърна: творбата ти е отлична. Дай и душа. . . Окичи я съ дѣйствиелни дѣла и подвизи.

На другия день Той тръгна съ четата.

* * *

Комисия събираше помощи за бѣднитѣ. Единъ членъ отъ комисията ми разправи за щедростта на гражданитѣ. Особено се спрѣ на единъ примѣръ, който го поразилъ.

— Влизаме, казва, въ малка една къща. Въ тѣсния коридоръ ни прѣсрѣщна млада, стройна и мила г-жа. Това бѣ Тя, г-жата на писателя. Обяснихме ѝ нашата визита. Тя взе книжката, влѣзе въ стаята и върна книжката съ 10 лева. Като я подаваше, съ слзи се зарониха по блѣдото ѝ лице.

— Той не е тукъ, каза тя и сълзи още по едри се зарониха.

— Тъй! извикахме ние очудени.

— Замина съ четата на Г... , едва изговори тя отъ слзи. . . Това ни покърти. Но има нѣщо по-покрѣтно: 10-тѣ лева били всичкитѣ ѝ срдства. Тя ги даде за бѣднитѣ.

* * *

Замълви се, че Той е донесенъ тежко раненъ. Отидохъ въ болницата. Той лежеше унесенъ. Намѣрихъ неговия ангелъ при него. Тя бѣ надъ главата му. Сжщото блѣдо лице. Отъ очитѣ ѝ се ронятъ едри слзи. Съ дѣсната си ръка гладкодравитѣ коси на ранения, а съ лѣвата бѣ подпрѣла главата си.

На вратата срѣщнахъ дръ Д. . . Токущо се отдѣляше отъ леглото на ранения. Току що бѣ свършилъ бинтовката на дѣсния му кракъ.

— Д-ре, казахъ, какъ е Той: успокой ме, моля те.

— Той е герой. Върналъ се е съ четири сериозни рани, съ слава и съ чинъ поручикъ. . . Извършилъ дивни подвизи. Хвърлилъ се прѣвъ въ траншеитѣ на неприятеля. . . Неговиятъ примѣръ послѣдвали другаритѣ му. Неприятелитѣ били избити и изгонени, а важния връхъ останалъ въ рцѣтѣ на четата или, по-право, въ рцѣтѣ на Той! Ще ти разправа за подвизитѣ му. Мила душа е. Искалъ да създаде живъ герой. Намѣсто съ мастило, създалъ го съ дѣла. Ще ти разправа. Ще се чудишъ. . .

— Ами здравето му? попитахъ. .

— Правимъ всичко да спасимъ героя и писателя, каза докторътъ: се наведе надъ другъ боленъ.

Славянитѣ въ Австро-Унгария и мира.

Братята славяни въ Австро-Унгария не криятъ симпатитѣ си къмъ балканскитѣ славяни. Тѣ се радватъ отъ все сърдце на тѣхнитѣ побѣди. Въ тѣхъ виждатъ побѣди на правото, свободата, културата и християнството. Безъ да се турятъ въ противорѣчие съ интереситѣ на Австро-Унгарската империя, тѣ се застъпятъ въ австрийския парламентъ и въ делегациитѣ за правата кауза на балканскитѣ съюзни държави. Тѣ говорятъ като държавници и като мждри славяни. Такова е общото впечатление отъ тѣхнитѣ рѣчи, на които балканскитѣ славяни ржкоплѣскаатъ. Прѣвъ авторитетенъ славянинъ ораторъ и държавникъ въ делегациитѣ, г. Крамаршъ, добръ познатъ у България още отъ славянския конгресъ въ София, не веднѣжъ се е застъпялъ за правата кауза на балканскитѣ народи. Рѣчта му на 25 октомври въ австрийската делегация е пълна съ мждростъ и истина. Ето отъ нея нѣкои истини, които заслужаватъ да се подчертаятъ :

... „Сега сме прѣдъ голѣмия въпросъ, дали трѣбва да се стремимъ да уредимъ основно балканския въпросъ или да се задоволимъ съ крпещъ, съ полумѣрки. Ако нѣкой попрѣчи на побѣдоноснитѣ балкански държави да изпълнятъ всички свои аспирации, тѣ ще се принудятъ въ най-късо време да увеличатъ армиитѣ си, съобразно съ разширяване на владѣнията си. Тогава ще могатъ да влѣзатъ въ една отъ групировкитѣ на великитѣ сили и тава да занесатъ съ своитѣ отлични армии

надмощието и да докаратъ работитѣ до всеобща война. Войната на балканитѣ не е само за освобождение отъ Турция, но е сжщевременно и еманципация отъ великитѣ сили. И това именно е най-голѣмото щастие за европейския миръ. Трѣбва да се прѣдостави на балканскитѣ държави да уредятъ сами сдѣбинитѣ си. . . . Балканскитѣ народи нѣма да бждатъ непризнателни на Русия; тѣ нѣма да забравятъ крѣвната и религиозната си връзка съ руситѣ. Тѣ ще знаятъ сжщо така да прѣцѣнятъ даже и благоволителната обноска на Австрия къмъ тѣхъ въ сегашната криза и нѣма да пакостятъ на нашитѣ стопанствени интереси. . . . Балканскиятъ съюзъ ще разполага скоро съ единъ милионъ величествено организирани, въ сражение изпитани войници и ще стане велика сила. . .

Слѣдъ величествениятъ побѣдоносенъ походъ на българитѣ, положението на Ромжния се измѣни. . . Сега тя нѣма онова рѣшаеще значение, както прѣди войната. Българитѣ ще знаятъ да оцѣнятъ положението на Ромжния, ако, разбира се, исканията ѝ не сж извънмѣрно голѣми. . .

Ако се подѣли Албания, тогазъ балканскиятъ въпросъ би се разрѣшилъ веднѣжъ завинаги, и европейската политика би могла тогазъ да разчита на точно опрѣдленъ факторъ. Наистина, тукъ именно трѣбва да се иматъ прѣдъ видъ и нашитѣ жизнени интереси на Адриатическо море. У насъ всѣкога се прѣдполага, че Сърбия ще бжде на морето авангардъ на Италия. Русия не е опасна за насъ, а само Италия. Затова трѣбва да се освободимъ отъ прѣдразсѣдѣци и тайнствени загатвания. . . Сърбия както и балканския съюзъ ще бждатъ сигорно на страната на великитѣ сили отъ тройното съглашение. . .

Не по-малко мждри държавнишки мисли е казалъ на 8 ноември въ сжщата делегация г. Масаричакъ, така сжщо чехъ. Той заявилъ :

„Едно сръбско пристанище на Адриатическо море не може да бжде опасно за Австро-Унгария нито отъ стопанствена, нито отъ политическа гледна точка. Сръбското обществено мнѣние придава прѣвувеличено значение и важностъ на адриатическитѣ пристанища. Австро-Унгария, която увеличи своята флота, не трѣбва да се чувствува заплашена отъ едно сръбско военно пристанище. Русия нѣма нужда отъ сръбско военно пристанище. . . Ако иска, тя може да се ползва отъ черногорското. Да се учреди независима Албания значи-

ло би да се запази турското владичество въ тая област. Чръзъ една своя южнославянска политика Австро-Унгария трѣбва да даде възможност на сърби и хървати да се чувствуватъ като австрийци“.

На 16-и ноемврий г. Крамаршъ пакъ взелъ дума въ легацитѣ. Като изтъкналъ, че между силитѣ, които искатъ автономия за Албания, е и Прусия, която на тази минута взема мърки срѣщо поляцитѣ, той каза:

„... Между това, албанцитѣ сж побѣдени, защото тѣ и турцитѣ сж се сражавали, и девиза“ Балканитѣ за балканскитѣ народи, не се прилага на побѣденитѣ. Послѣднитѣ иматъ само едно право: да пазятъ народността си. Гърция и Сърбия нѣма да прѣслѣдватъ народността на албанцитѣ.

Жизнени австрийски интереси не допускатъ да се устрои чуждо военное пристанище въ източната частъ на морето, но сърбитѣ не разполагатъ съ парични срѣдства за подобно пристанище и, за да устроятъ такава, ще сторятъ това съ пари отъ Русия или пъкъ отъ Италия. Напротивъ, трѣбва да се оставятъ сърбитѣ да иматъ на Адриатическо море търговско пристанище. Австрия ще се ползва доста отъ него...

Причината за най-опасния европейски конфликтъ се свежда на това, че балканскитѣ народи сж се освободили сами, ала свѣтовния миръ може да се запази само, ако никакво разочарование, никаква неблагодарност не настане на Балканитѣ. А тъкмо Албания автономна ще породил завистъ въ силитѣ, ще бжде изворъ на неблагодарностъ за балканскитѣ държави и зародишъ на конфликтъ за всички“.

Отзиви на нашата и чуждитѣ телеграфни агенции и вѣстници по мира и войната

Българската телеграфна агенция отъ 6-и того съобщава:

Получи се отъ Бѣлградъ извѣстие, че градъ Битоля се прѣдалъ на сърбитѣ слѣдъ ожесточена борба. Взети сж въ плѣнъ 40000 души турска войска съ пашитѣ ѝ заедно, между които е Фетхи паша, бивш турски пълномощенъ министръ въ Бѣлградъ. Това извѣстие се разпръснато гърмотевична бързина тукъ и прѣдизвика неописуемъ възторгъ.

На сжщата телеграфна агенция съ сжщата дата съобщаватъ отъ Бѣлградъ:

Германскитѣ пълномощенъ министръ и управляващиятъ италианската легация направиха днесъ прѣдъ министръ-прѣдседателя и министра на външнитѣ дѣла, г. Пашича, тождествени изявления въ подкрѣпа на австро-унгарското становище по въпроса за автономия на Албания.

На в. „Трибуна“ телеграфиратъ съ сжщата дата отъ Бѣлградъ:

Французскитѣ, английскитѣ и рускитѣ пълномощни министри подновиха вчера прѣдъ сръбското правителство своитѣ свѣти за умѣреностъ.

Съ сжщата дата телеграфиратъ отъ Римъ:

Една албанска депутация на чело съ бившия бейрутски валия, Халимъ бей, вржчи на тукашнитѣ посолства единъ мумуаръ, съ който се иска настоятелно отъ силитѣ да се гарантира етническото и политическото съществуване на Албания.

Условията за миръ. Съ телеграма отъ 2-и ноемврий отъ Цариградъ до парижкитѣ вѣстници съобщаватъ съюзниятъ отговоръ на прѣдложението на Назимъ паша за примирие и за сключване на миръ. Той билъ слѣдния:

1. Прѣдаване на Одринъ, Битоля, Щкодра и Янина.
2. Оттегляване на турскитѣ войски въ Мала-Азия.
3. Влизане на частъ отъ българскитѣ войски въ Цариградъ.
4. Цариградъ да стане международенъ градъ.
5. Призааване заетитѣ отъ побѣдителитѣ територии.
6. Плащане на военное обезщетение.

Отъ Цариградъ телеграфиратъ на 5 въ Виена: Европейската частъ на Цариградъ е заета отъ моряци френски, английски, нѣмски, руски и пр. Надъ българската болница се развѣва руско знаме. Българската екзархия се пази отъ руски матроси.

Дневникъ.

Рождения день на Н. Ц. Височество Князь Кирилъ. На 4-и ноемврий бѣ рождения день на Н. Ц. Височество Князь Кирилъ Прѣславски, който сѣ войскитѣ е на бойното поле. Откато минаха прѣзъ източна Македония съ българскитѣ войски и присѣтствуваха при сражението, което имаха войскитѣ съ турския отрядъ при с. Айватово, недалечъ отъ г. Солунъ, двамата князе влѣзоха съ българскитѣ войски въ г. Солунъ, въ родния градъ на славянскитѣ равноапостолни просвѣтителѣ св. св. Ки-

рилъ и Методий. Било е прѣдопрѣдѣлено Н. Ц. Височество Князь Кирилъ Прѣславски, който носи името на одного отъ солунскитѣ равноапостолни братя, да отпразнува рождения си день въ г. Солунъ. Това е честито събитие въ живота на юнния и милъ князь. По случай на рождения день и на честитото събитие, при което го празнува, министръ-прѣдседателъ г. Ив. Ев. Гешовъ, отъ име на министерския свѣтъ, е поздравилъ Н. Ц. Височество Князь Кирилъ въ Солунъ съ слѣдната телеграма:

„Н. Ц. В. Князь Кирилъ. — Солунъ. „По случай рождения Ви день, който Ваше Ц. Височество, участникъ въ днешнитѣ страдания и днешното славяне българския народъ, тая година празнувате въ освобожденото отечество на великия славянски просвѣтителъ и Вашъ застѣпникъ Кирила, Министерскитѣ свѣтъ и азъ Ви молимъ да приемете изрече на нашитѣ най-сърдечни пожелания за здраве, щастие и величие на Ваше Царско Височество.“

Освещение на нова руска болница. Въ освободителната война, която водятъ съюзнитѣ балканскитѣ държави, благородниятъ руски народъ слѣдва да проявява най-широко и осезателно своитѣ братски и християнски чувства. Той участвува въ войната съ благата сидуша и съ милосърдието си. Неговитѣ молитви сж за балканскитѣ християнски народи, както и неговитѣ жертви. Вънъ отъ болницитѣ, които Червениятъ кръстъ въ Русия изпрати и въ четиритѣ балкански държави и които по брой на легла, по санитаренъ материалъ и по персоналъ, държатъ първо мѣсто, отдѣлни руски градове и общества слѣдватъ да събиратъ помощи и да изпращатъ санитарни мисии въ България. Такава и е изпратената мисия отъ Гербовецката община въ Бесарабия. Мисията на тази община ще завежда болницата въ прогимназията „Априловъ“ на улица Шипка. Тази болница, която има 200 легла, ще се издържа отъ Петербургското купечество. Въ недѣля, на 4-и того, стана тържествено осветението ѝ. Откриването на болницата стана съ водосветъ и молебень, извършени отъ руски свещеникъ, който придружава мисията. На осветението присѣтствува Н. Величество Царицата съ свитата си, руския пълномощенъ министръ г. Неключовъ съ персонала на руската легация, министръ-прѣдседателъ г. Ив. Ев. Гешовъ, мрътъ г. Ал. Люцкановъ, докторитѣ г. г. П. Ораховъ, Д. Моловъ и много други видни граждани и госпожи.